

Kázání v kostele Všech svatých na Pražském Hradě

o slavnosti Všech svatých

Mons. Petr Piřha

1. listopadu L. P. 2017

Liturgické texty:

1. čtení – Zj 7,2-4.9-14;

Žl 24(23);

2. čtení – 1 Jan 3,1-3;

Evangelium – Mt 5,1-12a.

Milí poutníci, bratři a sestry, lidé dobří.

Ještě jednou vás všechny srdečně vítám v této královské kapli Pražského hradu a u hrobu svatého opata Prokopa.

Jsme o rok starší. Jsme také o jedny parlamentní volby a jeden osmadvacátý říjen starší. Jde jistě o rok naplněný událostmi hodně důležitými a často i poněkud dramatickými. Oproti tomu roku jsou tu však staletí dějin a věčnost. Zde a při tomto svátku cítíme to naléhavěji než v běžném uspěchaném chodu života. Užijme si to. Uvědomme si, že on ten minulý rok pro národ zas až tak významný není a v rámci našich osobních životů, že přinesl, ať už se nám stalo cokoli, jedno pozitivum. Jsme o rok blíže vykoupení.

V tomto myšlenkovém rámci se ovšem musíme minulým rokem zabývat, neboť jde o dobu, která je právě nám Bohem svěřena, za níž jsme a zůstaneme zodpovědní.

Kdybych měl královskou suverenitu, k níž samozřejmě mám o mnoho dál než červík tunelující prašivou houbu k orlu a ten zas k letu anděla, mohl bych dát vyvěsit vlajky. Kdyby to byly prapory černější než nejčernější čern, ještě by to nevystihlo hrobovou zabeđenost, a kdyby to byly vlajky bělejší než nejbělejší sníh, nevyjádřilo by to slepotu naší společnosti.

Neurázím ji, ale má duše je zaplavena smutkem a mysl obavami o naši vlast. Jakoby ji opustil vlastní národ. Ti, kdo zůstávají, jsou rozptýleni a jsou pokleslí jako každý, kdo se cítí sám, vyhnaný, opuštěný... Ráno se obávám dne a večer se děším noci. Co přinese den? Jaké obrazy minulých hrůz se v noci příkradou a řeknou: „Jsme tu, nejbližší budoucnost je naše!“ A vynechají slovo nejbližší.

Což opravdu tolik lidí nechápe, že přede dveřmi stojí diktátor, a otevrou

i ozdobí brány, protože po něm touží a jsou nenávistní k těm, kteří to ne-sdílejí? Což je možné, aby se nenašel nikdo, kdo by se pevně a jasně zastal přirozeného rozumu? Jak je možné, že do vůdčích míst volíme lidi bez ná-zoru, programu, ano lidi bez rozumu, kteří říkají věci vzájemně rozporné? Proč mlčí církve zahalená do pláště diplomatické zkušenosti a uzavírá jeden kompromis za druhým se zlem, jakoby nevěděla, že s ním vyjednávat nelze. Zlu se čelí! Nelze mu přikyvovat a postupně mu začít sloužit.

Je svrchovaně načase říct: Euthanasie vždy a potraty bez jasného, lékařsky podloženého rozhodnutí zachránit život, jsou zločin. Multikulturnost je omyl, hlásaný dnes už s otevřenou malevolencí, je zločin. Zákony vydávané pod tlakem gentrismu ruší lidskou přirozenost a rozkládají přirozenou rodi-nu, jsou zločin.

V této situaci čerpám útěchu z Písma. A nacházím ji, když čtu, jak umdlávali proroci, že Eliáš prosil Boha o smrt. Když čtu o tom, proč a jak byl vyvolený národ odveden do zajetí v Babyloně. Že byl hnán vichrem Božího dechu jako spadané listí pro svou nepravost, nebo o tom, že byl přesycen pýchou a přezíravostí mocných.

Jenže my stojíme zde a četli jsme jiné texty.

Kdykoli vezmeme do ruky Písmo svaté, měli bychom si uvědomovat, že jde o Boží slova. Boží slovo je pro nás lidi velmi zvláštní skutečností. Předně je vždycky tvůrčím činem. Bůh řekl budiž světlo a vzniklo světlo. Boží slovo je neměnné, platí neustále. Boží slovo je bytostně pravdivé, protože Kristus, Boží Syn, je vtělením Božího Slova. Boží slovo je velmi odlišné od lidských slov. U těch často nenásleduje žádný čin, poletují a odezní, všelijak se kroubí a rozpadají, protože jsou přečasto lživá. V prvním dnešním čtení se dovídá-me, že svatí se svatými nenarodili, ale stali. Stali se jimi proto, že vzali vážně výzvu Božího slova a vytrvali. To vyžaduje dvě věci. Rozhodnout se, zda je přijmu nebo odmítnu, tj. vzepřu se a budu si dělat, co mne zrovna napadne. Když to neudělám, přijde druhý požadavek, totiž ze všech sil chtít to slovo naplnit. To nemusí být nijak lehké, jak nám o tom svědčí všichni svatí, jejichž svátky slavíme v červené barvě krve, kterou ve věrnosti Kristu Králi prolili. O to se mohu pokoušet. Předpokladem obojího samozřejmě je dostatečně a správně to slovo pochopit.

Úkolem kazatele je Boží slova vysvětlit a ukázat, jak rezonují v přítomné době. V dnešním Evangeliu je, myslím, všechno jasné, ale aby to vyniklo a ukázalo se, co by se nejspíš přihodilo těm, kdo by nejednali podle Kristovy výzvy, ukážu plně pravý opak. Opakem člověka blahoslaveného, je člověk zlořechový a zlořečený.

Zlořečení závistiví a majetkem posedlí, neboť se budou donekonečna rvát

o omezené hmotné statky.

Zlořečení velkohubí chvástalové a zlopověstní, kteří řvete, abyste ukázali svou moc, neboť vše, čím se pyšnííte, přijde vniveč a případně druhým.

Zlořečení, kdo se vysmíváte všem, které jste chytrácky podvedli, protože až spláčete nad svým koncem, nebude čím vás potěšit.

Zlořečení, kdo nedbají spravedlnosti, protože je spravedlnost zadusí.

Zlořečení nemilosrdní, neboť nedojdou milosrdenství.

Zlořečení srdce plného kalných vášní, kteří bez vděčnosti špinavou rukou saháte po Božích darech, neboť nikdy nepochopíte ani důstojnost ženy ani pravou krásu stvoření.

Zlořečení, kdo ruší mír a jsou strůjci svárů, neboť nebudou uznáni za Boží děti a budou nazváni nelidskými stvůrami.

Zlořečení, kdo pronásledují druhé pro spravedlnost, neboť vejdou, v co tvořili jako království pekel.

Zlořečení jste, když vás budou vyvyšovat, oslavovat a zakrývat jakoukoli vaši špatnost, protože jste se angažovali proti Kristu, který je Syn Boží a Syn člověka. Jednali jste bezbožně a nelidsky, protože Kristus je Syn člověka a Syn Boží, a proto je, jak sám řekl, Pravda, láska a život.

Přátelé, sestry a bratři, vy všichni, kdo nesete na čele pečeť Boží, buďte v hlubině nitra klidní. Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Kdo proti nám pozvaným ke stolům při svatbě Beránkově? Přistupme tedy s radostí k oltáři Božímu.

Amen.